

M. Dolors Sitjes: “L'hospital és per a mi una escola de Teologia”

Dm, 8/01/2019 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete –CR/Granollers) La il·lusió per fer-se 'hermana' i anar a missions a la **M. Dolors Sitjes** li va venir de ben petita. Ara bé, l'enamorament de Jesús i el gust per la vida religiosa no va arribar fins als trenta anys, anys més tard d'haver dit sí a fer-se germana vedruna. Aquesta vocació incipient, combinada amb el desig de ser infermera, ha fet que la M. Dolors porti més de quaranta anys dedicant cos i ànima a l'hospital de Granollers, on actualment forma part del Servei d'Acompanyament Espiritual i Religiosos. Fins allà ens hem desplaçat per parlar amb aquesta vedruna, un altre dels testimonis de la ['Sèrie dels ex'](#). Un exemple més de religioses i religiosos que sempre estan disponibles.

Filla d'Arbúcies, la M. Dolors Sitjes té 68 anys. Filla de família religiosa amb un pare que havia estudiat per ser claretià, amb només dos anys ja va entrar a l'escola Vedruna del poble, que en aquella època duia el nom de Germanes Carmelites de la Caritat. "Des de petita tenia vocació, recordo que ja deia que volia ser 'hermana'", ens explica. A Arbúcies hi havia un hospital que portaven les Germanes de la Santa Creu i també anava a veure-les perquè a casa tenien granja i els hi portaven pollastres, ous, i el que necessitessin. "A l'hospital també deia que volia ser 'hermana' i elles em deien que em fes de les seves". No, seré de les que vaig a escola, responia la M. Dolors.

Amb dotze anys va a Palafrugell, a l'aspirantat. "Els meus pares a casa sempre deien que estaven contents que jo volgués ser 'hermana' però que no ho fes per donar-los un gust sinó que ho pensés bé". Continua el seu procés fins que als quinze anys coneix un noi que li agrada. Va dir a casa que ja no volia seguir a Palafrugell, fins a les vacances de Nadal que torna per vacances i decideix que la vocació religiosa és més forta. Entra així al noviciat, amb 17 anys, a Caldes de Malavella. S'hi està dos anys i mig fins a fer la professió temporal, els primers vots, i l'envien cap a Granollers.

"Sempre dic que el que em va portar a la vocació va ser la il·lusió per ser germana i sobretot la il·lusió de poder anar a missions, però el que és la vida religiosa i el compromís el vaig descobrir més tard, enamorar-me plenament de Jesús va ser als trenta anys". Era fins aleshores un amor teòric però a partir de llavors ja va ser "un trobament amb Jesús".

La vocació d'infermera

Comença a estudiar infermeria a Barcelona, a l'Hospital Militar, que portaven les germanes paüles. Anava a les tardes i al matí treballava a l'hospital de Granollers. Eren els anys setanta, una època en que la comunitat vedruna s'ocupava plenament de l'hospital. "Érem setze aleshores, unes treballàvem al matí i unes altres a la tarda". L'hospital comptava amb les germanes i amb una trentena de noies més que feien de cambres i d'auxiliars. L'hospital era molt petit i ja tenia un concert amb la seguretat social.

L'any 1978 ofereixen a la M. Dolors estar a la direcció d'Infermeria amb una altra germana. Ho accepta durant uns anys fins que l'hospital creix molt i les treballadores socials expliciten que manca algú per portar el servei d'acompanyament espiritual i religiós. La M. Dolors va veure l'oportunitat, era una feina pensada per a ella. "Vaig decidir fer uns estudis específics a Itàlia, durant dos anys, l'any 1994". Ja havia fet amb els camils cursos de relació d'ajuda o seminaris, aquí, tot per lliure. Però a Itàlia ja va ser molt intens i reglat. "Quan vaig tornar a l'hospital em vaig incorporar al Servei d'Acompanyament Espiritual i Religiós".

En aquest servei també hi són els pares franciscans que fan l'acció sacramental i visiten els malalts, i una altra germana, la Pilar, que fa equip amb la M. Dolors. "Bàsicament el que fem molt és acompanyar els malalts i usuaris de pal·liatius i després a les plantes si et criden per parlar o per visitar-los".

Els càrrecs a la congregació

Paral·lelament a tot això, del 1988 al 1994, va formar part de l'Equip Provincial. En aquells moments no estaven unificades per zones, com ara, i es responsabilitzaven de la província de Girona que aleshores comptava amb una trentena de comunitats. L'any 2000 fins al 2009 la M. Dolors Sitjes és nomenada provincial de Girona. "Nou anys de feina intensa".

Els dos primers anys compaginava la feina a l'hospital i ser provincial, però a mesura que anava incorporant-se a la dinàmica de govern va veure que no podia fer-ho tot i al tercer any va haver de deixar l'hospital. "Quan vaig acabar el 2009 vaig descansar sense càrrecs de congregació durant tres anys", continuant la feina a l'hospital, com sempre. Fins al 2012 i fins fa pocs mesos al 2018, que ha estat delegada de zona de Catalunya. "Sis anys en que ha estat una feina molt diferent a la feina de provincial de Girona. Ha estat més intens i cansat, el fet de ser zona fa que el contacte amb la General i el Govern hagi de ser molt continu".

Els anys que va estar de provincial a Girona residia a Caldes de Malavella, però ara que ha estat delegada de zona ha viscut a Granollers. Quan li diem que no ha tingut massa descans després de deixar el càrrec perquè es va incorporar immediatament de nou a l'hospital ens confessa que per a ella "el treball a l'hospital és un descans, és apassionant".

"És una feina que esgota emocionalment, sí, però per a mi ha estat un descans". Ara que he tornat "se sent alleujada". A la comunitat de Granollers són ara set germanes. Tres fan voluntariat a l'hospital, "estant al Punt d'Informació", per exemple. I és que el que sempre ha tingut la comunitat com a objectiu "és la humanització de l'hospital".

Joaquima de Vedruna va començar en el camp de la sanitat a Granollers, i després com les germanes que estaven a l'hospital no podien alimentar-se van començar a posar una escola per educar nens i nenes. La particularitat és que els hospitals mai han estat de la congregació, les germanes sempre han treballat amb fundacions i quan ha calgut deixar-ho no ha significat la fi dels projectes.

Quan la M. Dolors fa balanç dels anys com a delegada de zona i com a provincial de Girona reconeix que el gran regal, tot i ser molta feina, "ha estat conèixer totes les germanes i comunitats de Catalunya, i sobretot poder compartir a nivell de cor".

Plenament lliure dins les Vedruna

I és des del cor que la M. Dolors fa tot el que fa. "El compromís amb Jesús i l'Evangelí ha estat gràcies a la vida religiosa". Afirma que s'ha sentit sempre "molt respectada a la congregació i molt lliure", i que s'ha pogut dedicar a allò que per tarannà era més pròpiament del seu estil. Una de les seves missions, explica, "és encarnar aquest Jesús de l'Evangelí, i que quan la gent es relacioni amb tu ho noti".

La seva feina a l'hospital no és fàcil, tot i que cap en un hospital ho és. A cada habitació de l'hospital, darrere la porta, s'informa tothom de l'existència d'un Servei d'Acompanyament Espiritual i Religios. "Actualment els sacraments es demanen poc, en canvi l'acompanyament a gent que està patint i necessita parlar sí que es demana força".

A pal·liatius compten també amb psicòlogues però quan algun malalt o la seva família plantegen dubtes més existencials qui actua és el Servei d'Acompanyament. Abans entraven a cada habitació lliurement i parlaven amb tothom, ara cal que el pacient ho demani o que ho plantegin les infermeres. "A pal·liatius vaig a totes les habitacions perquè quan un malalt ingressa el metge informa la família de l'equip que som i que passarem a veure'ls".

Quan entra a l'habitació, encara que ja estiguin informats, la M. Dolors es presenta, "els dic el meu nom, els dic la meva professió, infermera, i després afegeixo que a la meva vida personal soc entre cometes monja". No és monja, és religiosa, però aquest concepte "encara no s'entén". De vegades parlen si el malalt ho necessita o només els passa a dir bon dia o bona tarda.

"Hi ha qui comença amb converses profundes i d'altres que necessiten parlar d'on són o d'on han viscut". Més que parlar molt el que fa, afirma Sitjes, "és provocar que la gent parli i evoqui tot el que porta dins seu". De vegades fa més treball amb els familiars i acompanyants que amb els malalts ja que alguns arriben apurats ja a planta i estan sedats per evitar cap dolor.

"Hi dolors d'angoixa que a mesura que els poden evocar va marxant el dolor físic", reconeix. Veu que molta gent fa un recorregut de la seva vida quan parla, gent que de vegades li demana resar alguna pregària d'infància, o que li demanen que els

llegeixi algun salm. "He descobert a pal·liatius persones que m'han explicat potser coses que a les seves famílies mai han gosat dir".

L'hospital, una escola de teologia

Aquesta continua feina amb la mort i el dolor ha fet que la M. Dolors hagi hagut d'aprendre a crear-se les seves proteccions. "Els primers anys que feia l'acompanyament recordo que m'afectava moltíssim la mort de la gent. Ara també, evidentment, però he trobat eines per saber gestionar-ho". Si algun dia han viscut dues o tres morts dramàtiques, de gent jove amb canalla petita, i es nota molt afectada ve al despatx, fa altra feina i intenta no pensar-hi massa. "Ja no dic a ningú 'demà tornaré', prefereixo dir 'fins que ens tornem a veure', perquè em trobava desbordada fent visites set dies a la setmana, matí i tarda, no podia descansar mentalment i cuidar-me".

Però té clar que aquesta força interior que té dins seu "és Déu qui li dona". Els diàlegs amb les persones sempre els intenta vincular amb l'Evangeli. Afirma que Déu forma part de la seva vida i que no el separa. "L'hospital és una escola de Teologia per a mi", explica. "Recordo una senyora que tenia a l'hospital un fill que es moria de VIH. Portava un àlbum ple d'estampes de la Mare de Déu. Era exemple de religiositat popular, però tenia potser més fe que molts teòlegs i erudits. Ja se li havien mort dos fills i aquest era el tercer, i li demanàvem que sortís de l'habitació perquè sempre estava al seu costat i necessitava també descansar. La seva resposta va ser: "La Verge va estar al peu de la creu acompanyant al seu fill fins a la mort; jo he d'acompanyar el meu fill fins que mori". "Això és teologia pura! Cada dia al matí, quan em llevo, intento dir-me 'que avui la gent descobreixi el teu rostre a través meu'".